

Αρ. Αδείας
01-1323

TAX/METEO ΚΟΤΤΟΜΙΝΑΙΟΤΡΟΙ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
*Όργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 59ο - ΤΕΥΧΟΣ 619 ●
● ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2016 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Σκοπὸς καὶ καρπὸς τοῦ Γάμου

Σαμουήλ καὶ Δαβίδ

Μέ μιὰ ωραία σκηνή ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη θά ἀρχίσουμε. Εἶναι παρμένη ἀπ' τὸ βιβλίο Ἀ' Βασιλειῶν (ιστ' 1-13). Ἐχει σχέσι μὲ τὸν προφήτη Σαμουήλ. Ὅπως εἶναι γνωστὸ, ὁ μεγάλος ἐκεῖνος ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἔχρισε βασιλιά τὸ Ἰσραὴλ τὸ Σαοὺλ. Ἄλλ' ὁ Σαοὺλ δὲν φάνηκε ἄξιος τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς προσδοκίας τοῦ Σαμουήλ. Στενοχωρήθηκε ὁ προφήτης. Θρηνοῦσε γιὰ τὴν πτώσι τοῦ Σαοὺλ. Ὁ Θεὸς τὸν εἶδε κάποια μέρα νά κλαίη.

—Μέχρι πότε, Σαμουήλ, θά θρηνηῖς γιὰ τὸ Σαοὺλ; Τὸν ἔχω πλέον ἀπορρίψει. Δέν θέλω πιά νά βασιλεύῃ αὐτὸς στοῦ λαοῦ μου.

—Καὶ τί νά κάνω, Κύριε;

—Σήκω καὶ πήγαινε στὴ Βηθλεέμ. Ἐκεῖ διαμένει ὁ Ἰεσσαί, ἀπόγονος τοῦ Ἰούδα, μαζί μὲ τὰ παιδιὰ του. Κάποιο ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰεσσαί θά χρίσης βασιλιά.

—Μά, Κύριε, πῶς νά πάω; Θά τὸ μάθῃ ὁ Σαοὺλ καὶ θά μὲ θανατώσῃ.

—Θά πάρῃς ἀπὸ τὰ βόδια μιὰ δάμαλι καὶ θά πᾶς στὴ Βηθλεέμ νά προσφέρῃς θυσία. Καὶ θά καλέσης καὶ τὸν Ἰεσσαί στὴ θυσία...

Ἐπάκουσε ὁ προφήτης. Πῆγε στὴ Βηθλεέμ. Οἱ πρεσβύτεροι τῆς πόλεως ἀπόρησαν γιὰ τὴν παρουσία του. Τὸν ρώτησαν, ἂν εἶναι εὐχάριστος ὁ σκοπὸς τοῦ ἐρχομοῦ του. Ὁ προφήτης ἀπάντησε:

—Ναί, γιὰ εὐχάριστο γεγονός ἔχω ἔρθει. Ἐτοιμασθῆτε, καθαρισθῆτε καὶ ἔλατε γιὰ τὴ θυσία.

Μετά τὴ θυσία ὁ Σαμουήλ πορεύτηκε στοῦ σπίτι τοῦ Ἰεσσαί, ὅπου καὶ τὰ παιδιὰ του. Εἶδε τὸ μεγαλύτερο γιὸ του, τὸν Ἐβιάδ. Πρωτότοκος, ψηλός, ὠραίος, ἐντυπωσίασε τὸν προφήτη, πού σκέφτηκε:

—Αὐτὸς θά εἶναι ὁ χριστὸς Κυρίου. Αὐτόν θά χρίσω γιὰ μελλοντικὸ βασιλιά τοῦ Ἰσραὴλ.

Μά άκουσε μέσα του τή φωνή τοῦ Θεοῦ νά τοῦ λήη:

—*Σαμουήλ! Μή παρασύρεσαι ἀπό τό παρουσιαστικό. Μήν ἐλκύεσαι ἀπ' τήν ὁμορφιά του. Δέν εἶναι αὐτός ὁ ἐκλεκτός μου. Νά ξέρης, ὅτι ὁ Θεός δέν βλέπει τό ἔξωτερικό, τό πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου. Βλέπει τό ἔσωτερικό, τήν καρδιά...*

Κι ὁ Σαμουήλ προχώρησε:

—*Δέν ἔχεις ἄλλο παιδί; ρωτάει τόν Ἰεσσαί.*

Κι ἐκεῖνος τοῦ παρουσίασε τό δεύτερο γιού του, τόν Ἀμιναδάβ. Ἀλλά τόν προσπέρασε κι αὐτόν ὁ Σαμουήλ. Οὔτε αὐτόν εἶχε ἐκλέξει ὁ Θεός.

—*Ἄλλο παιδί δέν ἔχεις;*

Ἄν Ἰεσσαί παρουσιάζει τόν τρίτο γιού του, τό Σαμά. Ἀλλ' ὁ προφήτης δέν συγκρατανεύει. Δέν ἔχει πληροφορία. Οὔτε σ' αὐτόν εὐδοκεῖ ὁ Κύριος.

—*Ἄλλα παιδιά;...*

Ἄν Ἰεσσαί ἔφερε μπροστά στόν ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ καί τούς ἄλλους τέσσερις γιούς του. Ἄν προφήτης σέ κανένα δέν σταματᾷ. Κάθε φορά, πού κοιτοῦσε στό πρόσωπο ἕναν ἀπό τούς γιούς τοῦ Ἰεσσαί, ἄκουγε μέσα του τή φωνή τοῦ Θεοῦ:

—*Ὅχι! Δέν εἶναι ὁ ἐκλεκτός Κυρίου.*

Σάν τέλειωσαν καί οἱ ἑπτά, ὁ προφήτης ρωτάει ἐπίμονα τόν Ἰεσσαί:

—*Τέλειωσαν τά παιδιά σου; Δέν ἔχεις ἄλλο παιδί; «Ἐκλελοίπασιν τά παιδάρια;» (Α' Βασ. ιστ' 11).*

—*Ὅχι, ὄχι! Ἐχω καί κάποιον ἄλλον. Μά δέν εἶναι ἐδῶ. Εἶναι ὁ μικρότερος ἀπό ὄλους. Τόν ἔχω στείλει νά βόσκη τό κοπάδι. Τί νά τόν κάνης; Τσοπανάκος εἶναι αὐτός.*

—*Στείλε γρήγορα καί φέρ' τον. Ποιό εἶναι τό ὄνομά του;*

—*Δαβίδ τόν λένε. Εἶναι κάπως μακρᾷ.*

—*Θά περιμένουμε. Δέν θά κοιμηθοῦμε, προτοῦ νά ἔρθῃ ὁ Δαβίδ. Ἄκουσες, Ἰεσσαί;...*

Ἄν Ἰεσσαί ἔστειλε κι ἔφεραν γρήγορα τό νεαρό Δαβίδ. Ἄν προφήτης Σαμουήλ εἶδε ἔκτακτο θέαμα μπροστά του. Ἄν

χαριτωμένος, πανέμορφος νέος ὁ τελευταῖος γιός τοῦ Ἰεσσαί. «Καί ὁ Δαβίδ πυρράκης μετά κάλλους ὀφθαλμῶν καί ἀγαθός ὁράσει Κυρίῳ» (Α' Βασ. ιστ' 12).

—*Σαμουήλ, ἀκούστηκε ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ, σήκω νά τόν χρίσης. Εἶναι ὁ ἐκλεκτός μου. «Ἀνάστα καί χρίσον τόν Δαβίδ, ὅτι αὐτός ἐστίν ἀγαθός» (Α' Βασ. ιστ' 12).*

Συγκινημένος ὁ προφήτης, πῆρε τό δοχεῖο τοῦ ἐλαίου καί τόν ἔχρισε.

Ἄν Δαβίδ, λοιπόν, πῆρε τό χρίσμα τοῦ βασιλιᾷ στή Βηθλεέμ. Ναι, ὁ Δαβίδ, τό ὄγδοο παιδί τοῦ Ἰεσσαί!

Τά ἐρωτήματα ξεπηδοῦν μόνα τους:

● Ἄν οἱ γονεῖς τοῦ Δαβίδ ἀποφάσιζαν καί ἔλεγαν «Φτάνουν τά ἑπτά παιδιά· δέν μᾶς χρειάζεται ἄλλο», θά ὑπῆρχε ὁ Δαβίδ, γιά νά χρισθῇ βασιλιάς;

● Ἄν ὁ Ἰεσσαί καί ἡ γυναῖκα του ζοῦσαν στήν ἐποχή μας καί εἶχαν τή νοστοροπία τῆς σύγχρονης ἐλληνικῆς κοινωνίας καί περιώριζαν τά παιδιά στά δύο ἢ τρία καί τά ὑπόλοιπα τά ἐμπόδιζαν νάρθουν στή ζωή μέ τίς μεθόδους ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας, δέν θά ἦσαν ἔνοχοι γιά τήν ἀπουσία τοῦ Δαβίδ ἀπό τήν ἱστορία;

● Δέν θά γεννιόταν ὁ Δαβίδ, ὁ μεγαλύτερος ποιητής καί προφήτης, ὁ μέγας βασιλιάς καί ψαλμωδός, ὁ τύπος τοῦ ἀγιού Μεσσία καί κατά σάρκα πρόγονός Του (Ματθ. α' 1). Τό τελευταῖο παιδί τοῦ Ἰεσσαί ἦταν τό πιό εὐλογημένο. Στό τελευταῖο παιδί εἶχε βάλει ὁ Θεός τή σφραγίδα τῆς δωρεᾶς Του.

Ἡ ὀραϊότερη φιλοξενία

Κάποτε οἱ ἄνθρωποι εἶχαν τέτοια φιλοξενία διάθεσι, ὥστε ἀνοίγαν διάπλατα τό σπίτι τους. Κάποτε ὁ Ἀβραάμ καί ὁ Λῶτ εἶχαν τέτοια ἀγάπη καί τέτοια διάθεσι φιλοξενίας, ὥστε ἀξιώθηκαν νά φιλοξενήσουν ἀγγέλους στό σπίτι τους. Ἄν Ἀβραάμ φιλοξένησε τούς τρεῖς ἐκείνους ἀγγελόμορφους ἄνδρες «παρά τήν δρῦν Μαμβρή», πού ἀποτελοῦν συμβο-

λική παράστασι τῆς Ἁγίας Τριάδος (Γεν. ιη' 1-8).

Καί ὁ Λῶτ φιλοξένησε τοὺς δύο ἀγγέλους, πού τόν ἐπισκέφτηκαν στά Σόδομα (Γεν. ιθ' 1-11). Σημειώνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, μιλώντας γιά τή φιλοξενία: «Τῆς φιλοξενίας μή ἐπιλανθάνεσθε. Διά ταύτης γάρ ἔλαθον τινες ξενίσαντες ἀγγέλους» (Ἐβρ. ιγ' 2).

Σήμερα, ἐνῶ ζοῦμε στό χῶρο τῆς Καινῆς Διαθήκης καί θά ἔπρεπε, ὡς ἐκ τούτου, νά εἶμαστε ἀνώτεροι τοῦ Ἀβραάμ καί τοῦ Λῶτ, προδώσαμε τελείως τήν ἀγάπη, ξεχάσαμε τή φιλοξενία. Οὔτε τά παιδιά μας δέν φιλοξενοῦμε στά σπίτια μας.

• Καί ὁμως, τά παιδιά εἶναι οὐσιαστικά οἱ νοικοκυραῖοι τοῦ σπιτιοῦ. Τό σπίτι δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά ξενώνας τῶν παιδιῶν. Τό σπίτι κάποτε ἦταν οἰκόπεδο (μέ ε). Χτίστηκε, γιά νά καταστή οἰκόπαιδο (μέ αι).

• Τό σπίτι εἶναι ξενώνας τῶν παιδιῶν. Στήθηκε γιά νά φιλοξενῆ παιδιά, ὄχι γιά νά φιλοξενῆ κάθε εἶδους πολυτέλεια.

• Τά περισσότερα ζευγάρια σήμερα φιλοξενοῦν ἐπιπλα πολυτελῆ, χαλιά καί τάπητες πανάκριβους, πίνακες καί ἀγαλματίδια σπάνιας τέχνης, κοσμήματα, ἠλεκτρονικά καί φωτιστικά μεγάλης ἀξίας, ἀκόμα καί σκυλιά καί γατιά! Ἐνα δέν θέλουν νά φιλοξενοῦν: Τό παιδί!

Σπίτι, πού δέν θέλει νά φιλοξενῆ παιδιά, φιλοξενεῖ τό Σατανᾶ!

Σπίτι, πού διώχνει τά παιδιά, κάνει ἔξωσι στό νοικοκύρη του!

Γενηθήτω τό θέλημά Σου!

—Δηλαδή, ρωτᾶνε μερικοὶ χριστιανοί, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά φιλοξενήσουμε στό σπίτι ἕνα σωρό παιδιά;

Ἔσοι διάλεξαν τό γάμο ὡς χριστιανοί, εἶναι ὑποχρεωμένοι ν' ἀκολουθοῦν τό πρόγραμμα τοῦ Θεοῦ. Αὕτη εἶναι ἡ ἀπλή ἀπάντησις στό ὄλο πρόβλημα. Ἐνα δέντρο δέν μπορεῖ νά πῆ στό φυτοργό του:

—Σ' εὐχαριστῶ, πού μέ φύτεψες, ἀλλά καρπούς δέν θέλω νά σοῦ δώσω!

Καί ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά λέη στό Θεό:

—Σ' εὐχαριστῶ, πού μέ πάντρεψες, ἀλλά παιδιά δέν θέλω νά κάνω. Σ' εὐχαριστῶ γιά τή σπορά, ἀλλά καρπούς δέν θά σοῦ δώσω!

Κάποτε σοφός πνευματικός, σάν εἶδε ὅτι κάποιο ἀντρόγυνο ἐπέμεναν ν' ἀμαρτάνουν γιά νά ἐμποδίσουν τόν ἐρχομό ἄλλων παιδιῶν, τοὺς ἔβαλε τόν ἐξῆς παράδοξο κανόνα:

—Θά πᾶτε τήν ὥρα τῆς θείας Λειτουργίας καί θά σταθῆτε στό σολέα, μπροστά στήν ὠραία πύλη καί τήν ὠρισμένη ὥρα, πού λέγεται τό «Πάτερ ἡμῶν», θά τό ἀπαγγεῖλετε σεῖς. Ἄλλ' ἀντί νά πῆτε «Γενηθήτω τό θέλημά Σου», θά πῆτε, μέ δυνατώτερη ἐκείνη τή στιγμή φωνή: «Γενηθήτω τό θέλημά Μας». Καί αὐτό θά τό κάνετε ἐπί τέσσαρις συνεχόμενες Κυριακές.

Ἄντέδρασε τό ἀντρόγυνο.

—Πάτερ, αὐτό δέν γίνεται. Σᾶς σεβόμαστε, ἀλλ' αὐτό, πού μᾶς ζητᾶτε, δέν θά τό κάνουμε. Ντρεπόμαστε. Ἐπειτα, πῶς θ' ἀλλάξουμε ἐμεῖς τήν προσευχή, πού ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μᾶς δίδαξε;

Καί ὁ πνευματικός ἀπάντησε:

—Πῶς θά τό κάνετε; Μά ἀφοῦ ἤδη τό κάνετε τόσον καιρό. Ἦδη τό δικό σας θέλημα κάνετε. Ἦδη ἀλλάξατε τό νόμο τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ὑποκριτικό ἄλλα νά λέτε καί ἄλλα νά πράττετε. Ἐφ' ὅσον ἐπιμένετε ν' ἀποφεύγετε τήν τεκνογονία, δηλαδή, νά καταπατᾶτε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, δέν θά ξαναπῆτε τό «Πάτερ ἡμῶν», ἀφοῦ τό Θεό δέν Τόν θέλετε Πατέρα, ἀλλά Τόν θέλετε οὐραγό. Τόν θέλετε νά ἐγκρίνη ἀπλῶς καί νά χειροκροτῆ τίς δικές σας παρανομίες. Δέν κάνετε τό θέλημά Του; Δέν θά ξαναπῆτε λοιπόν τό «Γενηθήτω τό θέλημά Σου»!

Θέλημα τοῦ Θεοῦ ἢ τεκνογονία

Καί ἐδῶ φτάσαμε στό σπουδαῖο ἐρώτημα:

— *Ὅποτε εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ ἡ τεκνογονία;*

Πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια κανένας στὴν Ἑλλάδα δὲν εἶχε παρόμοιο προβληματισμό. Κανένας δὲν ἔκανε παρόμοιο ἐρώτημα. Ὅλοι ζοῦσαν τὴ φυσικὴ ἀρετή. Ὅλοι τηροῦσαν τὸ νόμο τῆς φύσεως. Ὅλοι ἔφερναν στὸν κόσμο ὅσα παιδιὰ τοὺς χάριζε ὁ Θεός.

- Τηροῦσαν τὸ κατὰ φύσιν. Δὲν εἶχαν ἀνακαλύψει τοὺς τρόπους νὰ στραγγαλίζουν τὸ φυσικὸ νόμο.

- Δὲν εἶχαν πάθει διαστροφή συνειδήσεως, ὥστε νὰ μποροῦν ἀπὸ τὸ κατὰ φύσιν νὰ πηγαίνουν στὸ παρά φύσιν.

- Δὲν εἶχαν πωρωθῆ, ὥστε νὰ θεωροῦν τὸ παρά φύσιν ὡς κατὰ φύσιν.

Σήμερα πολλοὶ χριστιανοὶ ρωτᾶνε:

— *Γιατί ἡ Ἁγία Γραφή καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἀσχολοῦνται εἰδικὰ μὲ τὸ θέμα τῆς τεκνογονίας;*

Ἀπλουστάτα: Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν διδάσκει τὰ αὐτονόητα. Διδάσκει π.χ. κανένας τὰ ζῶα νὰ τεκνοποιοῦν; Ὅχι! Ἀκολουθοῦν πιστὰ τὸ νόμο τῆς φύσεως, ὁ ὁποῖος ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Διδάσκει ἡ Γραφή τὰ δέντρα ν' ἀποδίδουν καρπούς; Ὅχι!

Ἔτσι δὲν διδάσκει καὶ τὰ ἀνθρώπινα νὰ γεννᾶνε παιδιὰ. Τὰ παιδιὰ εἶναι ὁ φυσικὸς καρπὸς τοῦ γάμου.

Ρωτᾶνε ἐπίσης πολλοὶ χριστιανοὶ:

— *Δηλαδή, σκοπὸς τοῦ γάμου εἶναι ἡ τεκνογονία;*

Ἀσφαλῶς ὄχι, διότι, ἂν ἦταν ἔτσι, θὰ ἔπρεπε νὰ διαλύωνται οἱ γάμοι τῶν ἀτέκνων ἢ θὰ ἔπρεπε νὰ χωρίζουν τὰ ἀνθρώπινα, ὅταν σταματᾷ ἡ περίοδος τῆς τεκνογονίας. Τὰ ἀνθρώπινα συζοῦν στὴν κοινωνία τοῦ γάμου καὶ ὅταν ὁ Θεός δὲν δίνει, λόγω ἀτεκνίας ἢ στειρότητας, παιδιὰ, καὶ ὅταν ἡ ἡλικία δὲν ἐπιτρέπη πλέον τὴν παιδοποιΐα.

- Σκοπὸς τοῦ γάμου, ὅπως καὶ κάθε λειτουργίας τῆς ζωῆς, εἶναι ὁ ἀγιασμός, ἡ τελείωσις.

- Ἄλλ' ἂν ἡ τεκνογονία δὲν εἶναι ἀπο-

κλειστικὸς σκοπὸς τοῦ γάμου, εἶναι ὁμοίως καρπὸς φυσικὸς τοῦ γάμου. Καὶ ὅσοι περιφρονοῦν ἢ καταστρέφουν τὸν καρπὸ, αὐτοὶ ἀσφαλῶς οὔτε τὸ σκοπὸ ἐκπληρώνουν.

Ὁ Χριστὸς ξήρανε τὴν ἄκαρπη συκιά, πού ἀκούσια δὲν εἶχε καρπὸ. Πολύ περισσότερο θὰ τιμωρήσῃ ἐκείνους, πού ἐκούσια δὲν παράγουν καρπούς, ἢ, ἀκόμα χειρότερα, πετᾶνε τοὺς καρπούς τοῦ γάμου στὴ χωματερὴ τῆς ἀπιστίας (Ματθ. κα' 19).

Ἡ λογικὴ καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ

Ἰσχυρίζονται πολλοί:

— *Τὰ ζῶα τεκνοποιοῦν, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὰ προσόντα ἐκεῖνα, πού δὲν διαθέτουν τὰ ζῶα, τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴ λογικὴ. Καὶ ἐπομένως μπορεῖ νὰ ρυθμίξῃ τὸν ἀριθμὸ τῶν παιδιῶν, πού θὰ γεννήσῃ!*

- Ἀκριβῶς ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐλευθερίαν, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐπιλέγῃ τὸ κατὰ φύσιν καὶ ὄχι τὸ παρά φύσιν. Ἐπειδὴ ἔχει ἐλευθερίαν, γι' αὐτὸ δὲν ὑποδουλῶνεται στὸ πάθος. Δὲν ὑποδουλῶνεται στὴν ἡδονή. Χρησιμοποιεῖ τὴν ἐλευθερίαν του γιὰ τὴν ὑπέρβασιν, ὄχι γιὰ τὴν παράβασιν.

- Ὁ ἄλτης ἔχει τὴ δυνατότητα τῶν ἀλμάτων, ὄχι γιὰ νὰ πηδᾷ στὸ κενὸ καὶ στὸ γκρεμὸ. Θαυμάζουμε τὸν ἄλτη γιὰ τὸ ἄλμα εἰς ὕψος ἢ εἰς μῆκος.

Ἡ ἐλευθερία δίνει στὸν ἄνθρωπο δυνατότητες γιὰ ἄλματα. Ἡ κατάχρησις τῆς ἐλευθερίας ὀδηγεῖ σὲ ἄλματα στὸ γκρεμὸ. Τέτοια εἶναι ἡ ἐλευθερία ἐκείνων, πού περιφρονοῦν τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Μιά τέτοια ὁμοίως ἐλευθερία ἰσοδυναμεῖ μὲ πνευματικὴ αὐτοκτονία.

- Ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἔχει λογικὴ ὁ ἄνθρωπος, γι' αὐτὸ διαλέγει τὸ συμφέρον του. Τί συμφέρει περισσότερο, νὰ στηρίζεται κάποιος στὸν Θεὸ ἢ νὰ στηρίζεται στὰ χαρτονομίσματα; Ἡ λογικὴ λέει:

— *Στηρίξου στὸν πιὸ δυνατό! Μὴ τὰ βάζῃς μὲ τὸν πιὸ δυνατό!*

Καί ὁ δυνατός, ὁ Παντοδύναμος, εἶναι ὁ Θεός.

Ἄς ἔρθουμε τώρα στό τί λένε ἡ Ἁγία Γραφή καί οἱ ἅγιοι Πατέρες.

Καίτοι, ὅπως σημειώσαμε, ἡ Ἁγία Γραφή, δέν μιλάει γιά αὐτονόητα καί αὐτοδίδακτα, ἐν τούτοις τονίζει τήν τεκνογονία, ὡς τρόπο ζωῆς καί σωτηρίας. Λέει π.χ. ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Σωθήσεται δέ διά τῆς τεκνογονίας ἡ γυνή, ἐάν μείνωσιν ἐν πίστει καί ἀγάπῃ καί ἀγασμῶ μετὰ σωφροσύνη» (Α΄ Τιμ. β΄ 15).

Ἄν ἐπιτρεπόταν ἡ ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας, κάπου, ἔστω καί ἔμμεσα, δέν θά τό ἔλεγε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ;

● Μά εἶναι δυνατόν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ νά ἐναντιώνεται στό θαῦμα τοῦ Θεοῦ;

● Εἶναι δυνατόν ὁ Θεός καί ἡ Ἐκκλησία ν' ἀποκόπτον ἀπό μιὰ λειτουργία τῆς ζωῆς τό μέσο ἀπό τό σκοπό; Ὁ ἔρωτας, ἡ ἔλξις, ἡ ἠδονή, ἡ ὠλοκληρωμένη σχέσις εἶναι τό μέσον. Ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ παιδοποιΐα.

Γιά τό τί διδάσκει ὁ Πατερικός λόγος, θά ποῦμε στό ἐπόμενο. Ἐδῶ μόνο θά σημειώσουμε ἀποφθεγματικό λόγο τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, πού μιλάει γιά τήν χρήσι τῆς λειτουργίας τοῦ σέξ.

Δέν εἶναι ἀσυγκράτητη ἡ ὁρμή τῆς σάρκας. Χαλιναγωγεῖται καί χρησιμοποιεῖται γιά τό σκοπό, πού ὁ Θεός τήν ἔδωσε, δηλαδή, γιά τήν παιδοποιΐα: «*Ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκός, μετὰ μέτρου μέν οικονομουμένη, πατέρα σε ποιεῖ, καί μήν εἰς παιδοποιΐαν γέγονε χρήσιμος, ἀφιεμένη δέ, εἰς πορνείαν καί μοι-*

χείαν σε καταβάλλει πολλάκις» (Ε.Π.Ε. 7,508). Μετά φρασις: Ὅταν ἡ ἐπιθυμία τῆς σάρκας λειτουργῇ σωστά, τότε σέ καθιστᾷ πατέρα, ἀφοῦ δόθηκε γιά νά εἶναι χρήσιμος πρὸς παιδοποιΐα. Ὅταν ὁμως ἀφήνεται ἀχαλίνωτη, τότε σέ μετατρέπει πολλές φορές σέ πόρνο καί μοιχό.

● Δέν εἶναι ὁ γάμος ρατσιστική κοινωνία, ὥστε ἄλλα παιδιά νά εἶναι ἐπιθυμητά καί ἄλλα ἀνεπιθύμητα. Ὅλα τὰ παιδιά εἶναι εὐπρόσδεκτα. Ὅλα, ὅσα ὁ καλός Θεός, καί ὄχι οἱ ἄνθρωποι, ἔχει προγραμματίσει.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Δικοί μας οἱ οὐρανοί

(ὁ ὕμνος τῆς φετινῆς κατασκηνωτικῆς ζωῆς στήν Περαχώρα-Λουτρακίου, πού εἶχε ὡς ὀνομασία «Δικοί μας οἱ οὐρανοί»)

Ἄστρα πολλά βλέπω ψηλά.

Ἡλιος χρυσός χαμογελαῖ
Πατέρας μας εἶναι ὁ Θεός,
γιά ὅλους εἶναι ὁ οὐρανός.

Ἄδελφια ὄλοι μαζί,
ἐπιβάτες στό ἴδιο βαγόνι τῆς ζωῆς.
Ἦραϊα μαζί Σου, Χριστέ, ἡ πορεία.
Ἦραϊα! Δικοί μας οἱ οὐρανοί.

Θέλω φτερά γιά νά πετῶ.
Θέλω μέ πίστη νά κοιτῶ.
Θέλω ψυχὴ δοσμένη στό Χριστό.
Θέλω στόν οὐρανό γιά ν' ἀνεβῶ.

Ἄδελφια ὄλοι μαζί,

.....
Στρέφω στοὺς οὐρανοὺς τό βλέμμα,
ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχει ψέμμα.
Βγές ἀπ' τήν ἀπάτη τοῦ κόσμου,
ἔλα στόν ἐξώστη τ' οὐρανοῦ.

Ἄδελφια ὄλοι μαζί,

.....

Τά κηρύγματα του π. Δανιήλ Ἀεράκη

Τὴν Κυριακὴ τοῦ Σπορέως, 16 Ὀκτωβρίου, ἀρχίζουν τὰ κηρύγματα τοῦ ἱεροκήρυκος ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη:

● Χριστοκοπίδου 12 (Ψυρρῆ), Κυριακὴ 7.00 μ.μ.

● Στὸ Πνευματικὸ Κέντρο, Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103-Ἀριστοτέλους 12, Μπραχάμι, Κυριακὴ 11,30 π.μ.

Λατρευτικά

Ἡ λατρεία καί οἱ... παρακλήσεις

Μέσα στόν ἐτήσιο ἑορταστικό ἐκκλησιαστικό κύκλο κατέχει σπουδαία θέση ἡ γιορτή τοῦ δεκαπενταυγούστου. Ἡ Κοίμηση τῆς Παναγίας. Τό Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ, ὅπως τό ὀνομάζουν κάποιοι... εὐσεβεῖς. Σ' ὅλα τά προσκυνήματα τῆς Παναγίας πλεῖστοι ὅσοι ἄνθρωποι θά πᾶνε νά ἀνάψουν τήν λαμπάδα τους. Θεωρεῖται ὑποχρέωση ἀπαράβατη τό νά περάσουν μπροστά ἀπό κάποια εἰκόνα τῆς Παναγίας γιά τό καλό τους. Ἡ Παναγία βέβαια εἶναι ΜΙΑ.

Οἱ εἰκόνες τῆς μέ τά διάφορα ὀνόματα εἶναι τοπικές εὐλάβειες, πού πλέον (πρέπει νά τό ὁμολογήσουμε) συσκοτίζουν τήν διδασκαλία γιά τό πρόσωπό τῆς, ἀφοῦ ὅλο αὐτό γίνεται ἀφορμή γιά τοπικιστικό πολυμερισμό θαυματολογικῶν ἀπαιτήσεων.

Ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι κατηγοροῦμε τοὺς Παπικούς γιά Μαριολατρεία (πράγμα στό ὁποῖο δέν πᾶμε παραπίσω) καί ἐμᾶς μᾶς κατηγοροῦν οἱ Προτεστάντες ὅτι ἔχουμε ξεχάσει τό Χριστό καί λατρεύουμε τήν μητέρα Του, πράγμα πού ἴσως γιά κάποιους (ὄχι γιά τήν Ἐκκλησία) νά ἰσχύει.

Ἄς δοῦμε ὅμως τά θέματα αὐτά μέ τήν εἰλικρίνεια τῆς κατά πρόσωπον θεώρησης. Οἱ χριστιανοί ἀνέκαθεν ἀγαποῦσαν τό πρόσωπο τῆς Παναγίας Μητέρας τοῦ Χριστοῦ, πού ἔγινε «γέφυρα», ὥστε νά ἔρθει σέ μᾶς ὁ Χριστός καί «δάνεισε» τήν ἀνθρώπινη φύση στόν Χριστό, πού ἐνσαρκώθηκε καί ἔγινε ἄνθρωπος ὁμοιος μέ μᾶς κατά πάντα, ἐκτός ἁμαρτίας.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀπέδωσαν, χωρίς δισταγμό στήν Παναγία, τόν προσδιορισμό Θεοτόκος, ἀφοῦ ὁ γεννηθεῖς Υἱός εἶναι ὁ Θεός Ἰησοῦς. Πάντοτε βεβαίως ἡ τιμή τῆς Θεοτόκου Μαρίας ἦταν συνυφασμένη καί συνδυασμένη μέ τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἔστω καί ἂν, καθεαυτήν, εἶναι πρόσωπο σπουδαῖο καί μέγιστο, δέν θέλει τήν τιμή καί τήν ἀγάπη μας ἀνεξάρτητα ἀπό τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀξία τῆς Παναγίας προέκυψε ἀπό τήν

ἀμεσότητα ἀνταπόκρισής τῆς στό κάλεσμα τοῦ Θεοῦ («Ἰδοῦ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά τό ρῆμα σου»), πού φανέρωσε τήν ἀπόλυτη πίστη τῆς καί τήν ὀλοκληρωτική ἀφοσίωσή τῆς. Ἕνας δρόμος δύσκολος καί ἀνηφορικός, κατά ἀναλογία τῆς ἐγκεντρικῆς αὐταπάτης, πού ὁ καθένας μας κουβαλάει.

Ἡ Παναγία δέν εἶχε καμία γνώμη γιά τόν ἑαυτό τῆς καί ἦταν ἐλεύθερη ἀπό ἐγκεντρισμούς καί ἐξ αὐτοῦ «ἄνετη» στό νά ἀνταποκριθεῖ.

Ἐμεῖς «φορτωμένα ὑποζύγια» μιᾶς πελώριας ιδέας γιά τόν ἑαυτό μας καί «κλειδωμένοι» στό ἐγωιστικό κλουβί μας, πῶς νά ποῦμε: “Ὁ,τι πεῖς σύ Κύριε, γενηθήτω τό θέλημά Σου”; Ἡ ποιότητά μας ἀκυρώνει τήν λατρεία, πού ὑποτίθεται, προσφέρουμε στόν Χριστό, ἀφοῦ τό πιό λατρευτικό μας θέμα εἶναι ὁ ἑαυτός μας, καί οἱ παρακλήσεις μας πρὸς τήν Παναγία εἶναι ἀπαιτήσεις μέ ψευδοπνευματικό μανδύα, ἐξασφαλίσεων ἀπό θέματα καί κακοτοπιές τῆς ζωῆς μας.

Ἡ Παναγία εἶναι δείκτης καί μέτρο τῆς λατρείας τοῦ Χριστοῦ καί ὑλοποίηση ὑγιῶν παρακλήσεων σωτηρίας τῶν πλανωμένων. Δέν ὑποκαθιστᾶ τόν Χριστό. Δέν ἐπιθυμεῖ ὑπερβολικές τιμές. Δέν ἐννοεῖ τόν ἑαυτό τῆς ἀνεξαρτήτως τοῦ Χριστοῦ. Πάντοτε Αὐτόν κρατᾶ στά χέρια τῆς καί Αὐτόν μᾶς προτείνει πρὸς προσκύνηση καί λατρεία.

Οἱ παλαιότεροι ἄνθρωποι ἀγαποῦσαν τήν Παναγία ἀρκετά συναισθηματικά. Μέ τήν στοργή τῆς σχέσης πρὸς τήν μητέρα.

Σήμερα, πού ὁ ἐγκεντρισμός ἔκανε καί αὐτά τά τόσο «ιερά» θέματα βιολογικές ρυθμίσεις καί ἡ διάλυση τῶν γάμων πάγωσε τίς οἰκογενειακές σχέσεις καί κάποιες φορές οἱ μητέρες ἔγιναν φέροντες καί παρένθετες, σήμερα, ἀρκετές φορές ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος παραπαίει μεταξύ ἀπελπισίας καί ἀλαζονείας. Ἀπελτίζεται ἀπό τόν ἑαυτό του ὅταν «βλέπει» τήν κακία πού κουβαλᾶ καί συγχρόνως ἀλαζονεύεται ἀπό μιά αὐτονομία, πού τελικά εἶναι γεννήτρια ὅλων αὐτῶν τῶν κακῶν.

Ἡ Παναγία ἐβλεπε μέ ἡρεμία τόν ἑαυτό της καί δέν ἀλαζονεύοταν ἀπό τή θέση της, ἀλλά αὐξανε μέσα της ἡ καλωσύνη τῆς θυσίας, γιατί θεωροῦσε, ὅτι ἡ θέση της αὐξάνει τίς ὑποχρεώσεις καί ὄχι τά δικαιώματα.

Ρώτησαν κάποτε οἱ μαθητές του τόν μεγάλο Ἴσπανό ζωγράφο Βαρθ. Μουρίλλο (1617-1682), ὁ ὁποῖος ζωγράφισε μέ πάρα πολύ ὁμορφο τρόπο τίς εἰκόνες τῆς Παναγίας: Πῶς θά κατορθώσουμε, δάσκαλε, νά ζωγραφίζουμε καί μεις τήν Παναγία μέ τόσο ὁμορφο τρόπο; Καί κείνος τούς ἀπάντησε: Ἄν τήν «ζωγραφίσετε» πρῶτα στήν καρδιά σας.

Λατρεύουμε, λοιπόν, τόν Χριστό καί παρακαλοῦμε τή Παναγία νά μᾶς μάθη σωστά τήν λατρεία τοῦ Χριστοῦ. Οἱ γιορτές της δέν εἶναι ἐποχιακά φοιτηκὰ, ἐκδηλώματα-εὐκαιρίες γιά ἔκφραση ἀπαιτήσεων ἐκ μέρους μας. Εἶναι ἀφορμές βαθέματος σέ μία ἀγάπη, πού γεμίζει τήν καρδιά ταπεινώσει καί ὄχι ἀλαζονεία, ἐλπίδα καί ὄχι ἀπελπισία, ἀρετές καί ὄχι κακία, χαρά καί ὄχι ταραχή.

Οἱ γιορτές τῆς Παναγίας μαθαίνουν τούς Χριστιανούς **νά ἀγαπᾶνε τήν Παναγία μέ τήν καρδιά τοῦ Χριστοῦ καί νά ἀγαπᾶνε τόν Χριστό μέ τήν καρδιά τῆς Παναγίας.**

Μακάρι νά συμβεῖ καί νά ἀποκτηθεῖ κάτι τέτοιο ἀπό ὅλους μας.

Ἄρχιμ. Θεοδόσιος Μαρτζοῦχος
Πρέβεζα

.....
Πνευματικός ἡγέτης

† ἀρχιμ. Θεόδωρος Μπεράτης

Στίς 18 Ἰουλίου 2016 ἀνεχώρησε γιά τήν οὐράνια πατρίδα ἕνας κληρικός, ὑπόδειγμα σεμνότητας, εὐλαβείας, ταπεινοφροσύνης, ἀποστολικοῦ ζήλου, ἀγάπης ἀνυποκρίτου.

Πρόκειται γιά τόν ἀρχιμανδρίτη π. Θεόδωρο Μπεράτη, πρῶην προϊστάμενο τῆς Ἀδελφότητος Θεολόγων «Σωτήρ».

● Πέρασε ἀθόρυβα ἡ ἀγιασμένη του ζωή. Ἡ ἐργασία του ὡς κατηχητοῦ καί ὡς ἱεροκλήρυκος, μά πιό πολύ ὡς πνευματικοῦ προκαλοῦσε ἐσωτερικές ἐντυπώσεις καί ἀλλοιώσεις.

● Κλήθηκε νά γίνη προϊστάμενος καί

καθοδηγητής τῆς Ἀδελφότητός του. Τό μελίχιο τοῦ προσώπου του, ἡ γαλήνη στή συμπεριφορά του καί τό πρᾶο τοῦ ὕφους του βοήθησαν στήν πρόοδο τῆς Ἀδελφότητος καί ἀριθμητικά καί ποιοτικά.

● Ἀγάπησε τή λειτουργική ζωή καί προσπαθοῦσε νά μιμηθῇ τή ζωή τῶν ἁγίων, πολλούς ἀπό τούς ὁποίους ζωγράφισε στά πνευματικά καί ἐποικοδομητικά του βιβλία.

● Στό πετραχίλι του ἀναπαύθηκαν πολλές ψυχές. Οἱ συμβουλές του συνωδεύονταν μέ δυνατή προσευχή καί ἔκφραση ἀγάπης.

● Θά μπορούσαμε νά συνοψίσουμε τήν μέχρι βαθυτάτου γήρατος πορεία του μέ τό λόγο τοῦ Παύλου: «Ἄξιως τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ἐπολιτεύθη» (Φιλιπ. α' 27).

Μέ σεβασμό καί εὐγνωμοσύνη χαράσσω τίς λίγες αὐτές γραμμές, ὡς ἐλάχιστο ἀντίδωρο στήν ἀγάπη του, ἀφοῦ στά μαθητικά μου χρόνια παρακάθησα στά πόδια τοῦ κατηχητικοῦ του λόγου.

Ἄς ἔχουμε τήν εὐχή του.

π. Δ. Γ. Α.

Πυροφόρος κληρικός

† ἀρχιμ. Σάββας Ἀχιλλέως

Στίς 3 Αὐγούστου 2016 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ εὐλαβῆς ἐργάτης τῆς Ἐκκλησίας ἀρχιμ. Σάββας Ἀχιλλέως.

Καταγόταν ἀπό τήν Κύπρο. Ἔλαβε μέρος στούς ἀγῶνες τῆς ΕΟΚΑ. Σπούδασε σέ μεγάλη σχετικῶς ἡλικία καί στήν Ἑλλάδα καί στό ἔξωτερικό.

Ἔμεινε πιστός στό ὄραμα τῆς ἐνώσεως τῆς Κύπρου μέ τήν Ἑλλάδα.

Ἐργάστηκε στό νοσοκομεῖο «Εὐαγγελισμός» καί ὡς ἐφημέριος στόν Καρέα (Βύρωνα). Ἀνήγγειρε τόν περίλαμπρο Ναό τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Πλήθος λαοῦ συνέτρεχε στόν σεβάσμιο π. Σάββα.

Μιλοῦσε μέ παρησία καί ὑπερήσπιζε τό δίκαιο, ἀδιαφορώντας γιά τίς συνέπειες.

Ἡ ἀπλότητά του καί ἡ ἀφελότητά τῆς καρδίας του, μαζί μέ τό ἀκηλίδωτο τοῦ βίου του, πιστεύουμε, ὅτι βρῆκαν τήν εὐνοία τοῦ Κυρίου μας καί τή «δικαίωσί» Του.

π. Δ. Γ. Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Εὐλογία πιπτῶν ἢ πιστῶν;

Κάποτε χιτζόταν ἕνας μεγάλος **Ναός**. Οἱ πρώτοι κτίτορες του ἦσαν εὐλαβεῖς. Καί εἶχαν μοναδικό σκοπό νά γίνη ὁ Ναός, γιά νά καλυφθοῦν οἱ λειτουργικές ἀνάγκες τῆς περιοχῆς, πού ὅλο καί μεγάλωνε, ὅπως ἄλλωστε ὅλες οἱ συνοικίες γύρω ἀπό τήν Ἀθήνα καί τόν Πειραιᾶ. Ὁ προεστώς, λειτουργός σεμνός καί ἀφιλοκερδής, πρόσεχε νά γίνη μέν ὁ Ναός εὐρύχωρος, ἀνάλογος μέ τίς ἀνάγκες τῆς ἐνορίας, ἀλλ' ἀπαλλαγμένος ἀπό περιτέχνα καί πολυτελεῖ ἀντικείμενα, πού ὄχι μόνο εἶναι περιττά, ἀλλά καί σκανδαλίζουν τό λαό.

● Πέρασαν τά χρόνια. Ἐλλάξαν τά πρόσωπα. Ἐἤλθαν ἄλλοι. Ἀνάμεσά τους τοποθετήθηκαν καί ἐφημέριοι, πού εἶχαν τό μόνιμο παράπονο: «Δέν βγάζουμε πολλά τυχερά. Ἄλλοι βγάζουν πολύ περισσότερα. Κάτι πρέπει νά κάνουμε...».

Ἐνας ἀπό τούς ἐφημερίους, ὁ νεώτερος, ἔρριξε μιᾶ ἰδέα:

— Δέν προσθέτουμε ἕνα παρεκκλήσι ἐφαπτόμενο τοῦ Ναοῦ καί συνδεόμενο μαζί του; Ἐτσι θά ἔχουμε περισσότερες εὐκαιρίες... Θά ἔρχεται ὁ κόσμος. Κάτι θά μαζεύουμε κι ἐμεῖς...

— Ὠραία ἡ ἰδέα σου -τοῦ εἶπαν οἱ ἄλλοι, ὄχι τόσο παραδόπιστοι σάν αὐτόν-. Καί στό ὄνομα ποιοῦ ἁγίου θά τιμᾶται τό παρεκκλήσι; Ἐγώ προσωπικά - εἶπε ὁ μεγαλύτερος καί λογιώτερος - προτείνω τόν ἀπόστολο Παῦλο. Ἄς τιμηθῇ ὁ μέγας ἀπόστολος, ὁ κήρυκας τῆς οἰκουμένης. Ἄλλωστε δέν ὑπάρχει ἐκκλησία ἢ παρεκκλήσι στό ὄνομά του στήν περιοχή μας. Καί ἔπειτα πῶς θά φανερώσουμε ὅτι ὄντως εἴμαστε ἡ Ἀποστολική Ἐκκλησία;

Ὁ πρωτοστατήσας στήν ἰδέα ἀνεγέρσεως παρεκκλησίου φυσικά δέν συνεφώνησε. Μέ εἰδικό νεῦμα θέλησε νά ἐπηρεάση τούς ἄλλους δυό ἐφημερίους, πού μέχρι ἐκείνη τήν ὥρα ἄκουγαν ἀμίλητοι:

— Ὅχι, πατέρες, δέν θά γίνη τό παρεκκλήσιο στό ὄνομα τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ποιός ξέρει τόν Παῦλο; Καί ποιός θά ἔρχεται στό παρεκκλήσι του; Τό πολύ-πολύ νά γίνεται μιᾶ λειτουργία στή μνήμη του, πού λόγω καί τῆς ζέστης τῆς ἐποχῆς ἐλάχιστοι θά ἔρχονται. Ἄντε νά γίνη καί μιᾶ ἀροτοκλασία. Τί νά βγάλῃς μέ μιᾶ ἀροτοκλασία;...

Εἶναι ἀλήθεια, πῶς ἡ ὠμότητα τοῦ μαμωνολάτρη ἐφημερίου, ξένισε ὄχι μόνο τόν εὐλαβῆ προεστώμενο, ἀλλά καί τούς ἄλλους δυό, πού φαίνονταν μέχρι στιγμῆς ἀδιάφοροι. Δέν ἦσαν ὅμως. Ἄνοιξαν τό στόμα τους προτείνοντας:

— Ἐγώ λέω νά ἀφιερῶσουμε τό παρεκκλήσι στόν ἅγιο **Νεκτάριο**. Εἶναι λαοφιλῆς ἅγιος. Θά μαζεύῃ κόσμο. Θά κάνουμε καί εἰδικές παρακλήσεις καί θά αὐξηθοῦν καί τά ἔσοδά μας...

Καί ὁ ἄλλος, ὁ τέταρτος, ἐπενέβη:

— Ὅχι στόν ἅγιο Νεκτάριο. Τρεῖς κοντινές ἐκκλησίες ἔχουν παρεκκλήσι καί «θαυματοουργές» εἰκόνες καί «λείψανα» τοῦ ἁγίου Νεκταρίου. Κορέστηκε ἡ ὑπόθεσις. Πέρασε ἡ ... μόδα τοῦ ἁγίου Νεκταρίου! Ἡ δεκαετία τοῦ 1960 ἦταν γιά τή χάρι του. Τώρα ἄλλοι εἶναι οἱ ἅγιοι, πού... τραβᾶνε, ὅπως ὁ ἅγιος Ραφαήλ, ὁ ἅγιος Ἐφραίμ... Βέβαια ἐγώ οὔτε αὐτούς προτείνω. Ἡ πρότασίς μου ἀφορᾶ σέ κάποιον ἅγιο, πού ἔχει σχέση μέ τά... **μάγια!** Ὅλος ὁ κόσμος ἔχει πιστέψει, πῶς

τούς ἔχουν κάνει μάγια καί τρομοκρατημένοι τρέχει σ' αὐτό τόν ἅγιο. Κόσμο νά δοῦν τά μάτια σας. Καί βέβαια ὁ κόσμος αὐτός μαζί μέ τόν πόνο του ἀποθέτει καί τόν ὀβολό του, πού συνοδεύει τό χαρτάκι μέ τά ὀνόματά τους...

— Ὁχι, ὄχι! διαμαρτυρήθηκε ἐγειρόμενος ἀπό τή θέσι του ὁ εὐλαβής προϊστάμενος. Αὐτό εἶναι ἀπαράδεκτο. Ὁ ἅγιος Κυπριανός εἶναι μέγας πατήρ τῆς Ἐκκλησίας καί δέν ἔχει καμμία σχέσι μέ μάγια καί μέ ξόρκια. Εἶναι ντροπή μας νά διαδίδουμε πλάνες καί τρομοκρατικές ἀντιλήψεις «χρημάτων ἕνεκεν». Γιατί τό θέλουμε τό παρεκκλήσι; Γιά νά βγάξουμε ἐμεῖς λεφτά, ἤ γιά νά τιμήσουμε σπουδαῖο ἅγιο καί νά ὠφελοῦμεθα ἀπό τή ζωή του καί ἀπό τά κείμενά του καί νά ἐπικαλοῦμεθα τή χάρι του;...

Διακόπηκε ἐκεῖ ἡ συζήτησις τῶν τεσσάρων ἐφημεριῶν. Οἱ τρεῖς ὁμως δέν τῶβαλαν κάτω. Μετά ἀπό καιρό πλεύρισαν στήν ἀρχή τόν ἀρχιερατικό, μετά τόν πρωτοσύγκελλο καί τελικά τόν μητροπολίτη, καί ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις γιά τό σχεδιαζόμενο παρεκκλήσι.

— Ἅγιος Φανούριος! Ἔτσι θά ὀνομασθῆ τό παρεκκλήσι. Ἄλλωστε ἤδη ὁ ἀντιδρῶν προϊστάμενος μετετέθη. Δέν ἔχετε πλέον ἐμπόδιο! Καί τό νοῦ σας! «Ὁ νοῶν νοεῖτω!» ἦταν ἡ ἀγραφή ἐγκρισίς «ἄνωθεν»...

Γρήγορα προσαρτήθηκε τό νέο παρεκκλήσι στόν κεντρικό ναό. Δειλά-δειλά ἄρχισαν νά ἐμφανίζωντα οἱ πρῶτες φανουρόπιτες! Μέχρι πού ἔφτασε ὁ καιρός τῆς... οὐράς! Στήν οὐρά τώρα περιμένουν οἱ γυναῖκες, γιά νά διαβαστοῦν οἱ φανουρόπιτες τους, δίνοντας στό χέρι τοῦ παπᾶ τό χαρτί μέ τά ὀνόματα καί τά νομίσματα. Γιά νά μή ξεχνιῶμαστε: Δέν πιάνει διάβασμα χαρτιοῦ χωρίς.. λεφτά!!! Εἶναι καθωρισμένο ἀπό τά ἀφιλότιμα «φιλότιμα», τά παντός εἶδους τυχερά γιά τά ὀποιοῦδηποτε εἶδους διαβάσματα!

● Μή ρωτᾶτε τί καί πῶς βρίσκουν διάφορα πράγματα μέ τίς φανουρόπιτες! Ὁ ἴδιος πάντως ὁ ἅγιος Φανούριος, ἂν ἤθελαν οἱ φανουροπιτόπληκτοι, θά τοὺς παρέπεμπε στό **λόγο τῆς Γραφῆς** καί ἐκεῖ θά ἔβλεπαν πῶς «Θεός **ἐφανερώθη** ἐν σαρκί» (Α΄ Τιμ. γ΄ 16), πῶς ὁ Χριστός «**ἐφανερώσε** τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς τοῖς ἀνθρώποις» (Ἰωάν. ιζ΄ 6), πῶς «ἡ τῆς Τριάδος **ἐφανερώθη** προσκύνησις», πῶς «δεῖ πάντας ἡμᾶς **φανερωθῆναι**» ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ (Β΄ Κορ. ε΄ 10).

● Μή ρωτᾶτε πῶς μπῆκε στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας τό γλυκό κέικ, πού τό ὠνόμασαν φανουρόπιττα! Τό θέμα εἶναι, ὅτι τό **ὑποκατάστατο** τῆς ἁγίας Γραφῆς λέγεται φανουρόπιττα! τό **ὑποκατάστατο** τοῦ Ἄρτου τῆς Ζωῆς λέγεται φανουρόπιττα!

Καί γιά νά μή θεωρηθοῦμε ὑπερβολικοί, ἀντιγράφουμε ἀπό πρόγραμμα τοῦ ἑορτασμοῦ παρεκκλησίου τοῦ ἁγίου Φανουρίου:

Παραμονή: 5-7 μ.μ. Θά εὐλογοῦνται διαρκῶς πίττες τοῦ Ἁγίου.

7 μ.μ. Ἐσπερινός καί εὐλόγησις πιττῶν.

Μέρα ἑορτῆς: 7 π.μ. Ὁρθρος, θ. Λειτουργία καί εὐλόγησις πιττῶν τοῦ Ἁγίου.

5-7 μ.μ. Θά εὐλογοῦνται διαρκῶς πίττες τοῦ Ἁγίου.

7 μ.μ. Ἐσπερινός, Παράκλησις καί εὐλόγησις πιττῶν τοῦ Ἁγίου.

● Εἶναι καιρός μετ' ὀργῆς καί ἀγανακτήσεως (Μάρκ. γ΄ 5) νά δῆ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τήν κατάστασι: Τελικά τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία: **Εὐλογία πιττῶν ἢ εὐλογία πιστῶν**; Τελικά θά ἐπικρατήσουν στή λατρεία τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς μας τά ὑποκατάστατα; Τελικά τό «**Λάβετε φάγετε**» τοῦ Εὐχαριστιακοῦ Δείπνου, θά γίνη: «Ἐλάτε νά φᾶτε φανουρόπιτες»;

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Προειδοποιήσις από αγάπη

Β΄ Κορ. ιγ΄ 1-3

Τεκμήρια και μαρτυρίες (στ. 1)

Δέν είναι πληροφόρητοι και απροειδοποίητοι οί Κορίνθιοι. Έχει φροντίσει ό Παύλος και μία και δύο και τρεις φορές, ώστε να μάθουν τήν αλήθεια, να διαφωτιστούν για τούς ψευδαδέλφους, ν' αποφεύγουν έκτροπές και άκαθαρσίες.

Ήν μέ τόσες μαρτυρίες δέν έχουν συνετισθῆ, θά δικαιολογηται ή όποιαδήποτε επιτιμητική στάσις του διδασκάλου τους, του Παύλου. Κάτω από αυτές τίς σκέψεις ἄς δοῦμε τό πρώτο χωρίου του τελευταίου (13ου) κεφαλαίου. «Τρίτον τουτο ἔρχομαι πρός ὑμᾶς. Ἐπί στόματος δύο μαρτύρων και τριῶν σταθήσεται πᾶν ρῆμα» (στ. 1). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Αὐτή είναι ή τρίτη φορά, πού θά ἔλθω σέ σᾶς. Ἀπό τό στόμα δύο μαρτύρων ή τριῶν θά βεβαιωθῆ κάθε πράγμα»*.

● Δέν δικάζει δικαστής χωρίς μάρτυρες. Τό χωρίο «Ἐπί στόματος δύο μαρτύρων και τριῶν σταθήσεται πᾶν ρῆμα» εἶναι από τό Δευτερ. ιθ΄ 15. Τό ἐπαναλαμβάνει δέ ό Κύριος (Ματθ. ιν΄ 16) στήν περίπτωση διορθώσεως κάποιου, πού ἀτάκτισε.

Εἶχαν ἀτακτήσει οί Κορίνθιοι, όχι φυσικά όλοι. Δέν τούς ἄφησε ό Παύλος χωρίς βοήθεια. Οί μάρτυρες ἐν προκειμένῳ εἶναι ή πρώτη νουθεσία, ή δεύτερη νουθεσία, ή τρίτη νουθεσία, οί δύο ἐπιστολές του. Ὅλες αυτές οί ἐνεργεῖες περιεἶχαν πλήθος ἀποδεικτικῶν για τήν αλήθεια στοιχείων.

Ἐλλωστε και ό Θεός δέν ἔχει ἀφήσει ἁμαρτυρο τόν ἑαυτό Του, τήν ὑπαρξί Του, τήν παρουσία Του (Πράξ. ιδ΄ 17). Γεμάτη ή δημιουργία, ή ἱστορία, ό ἀνθρώπινος οργανισμός και βίος από τεκμήρια τῆς παρουσίας του Θεοῦ.

● Ὑπάρχουν πολλοί ἀψευδεις μάρτυρες, ότι εἴμαστε ἐνημερωμένοι για τούς κινδύνους τῆς

ἁμαρτίας και τῆς πλάνης, ἀλλά και για τήν αγάπη του Θεοῦ. Αὐτό ἐννοεῖ ἐδῶ ό Παύλος. Ἐν ἀλλάγη ή τακτική, και τήν ἀνοχή τήν διαδεχτή ή ἐπίπληξις, ἄς μή διαμαρτυρηθῆτε. Πολλούς μάρτυρες ἔχω, ότι εἰδοποιηθήκατε σωστά. Λέει ό ἱερός Χρυσόστομος: *«Ὁ λέγει τουτο ἔστιν ἅπαξ εἶπον και δεύτερον, ότε παρεγενόμην. Λέγω και νῦν διά γραμμάτων. Και ἐάν μέν ἀκούσπε, ὅπερ ἐπεθύμουν γέγονεν. Ἐάν δέ παρακούσπε, ἀνάγκη λοιπόν στήσαι τά εἰρημένα και ἐπαγαγεῖν τήν τιμωρίαν»* (Ε.Π.Ε. 20,104). **Μετὰ φρασῖς:** Αὐτό ἐννοεῖ: Σᾶς εἶπα πρώτη και δεύτερη φορά, όταν ἦρθα. Σᾶς λέω και τώρα μέ τήν ἐπιστολή. Ἐν μέ ἀκούσετε και συμμορφωθῆτε, αὐτό πού ἐπιθυμοῦσα, ἔγινε. Ἐν ὁμως παρακούσετε, εἶμαι ἀναγκασμένος στή συνέχεια να μιλήσω ἐπιτακτικά και να ἐπιβάλω τιμωρία.

● Μακροθυμεῖ ό Θεός. Δέν ἐνεργεῖ τιμωρτικά κάθε φορά, πού προκλητικά ἁμαρτάνουμε ή και ἄσεβουμε. Εἶναι πάντως βέβαιο, ότι θά ἔρθη για ὅλους ή κρίσις. «Ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετά δέ τουτο κρίσις» (Ἐβρ. θ΄ 27).

Προτιμότερο να κρινώμαστε σέ τουτή τή ζωή, πού λειτουργεῖ ή μετάνοια, παρά να φτάσουμε στήν αἰώνια κρίσις, πού και τελεσιδικη θά εἶναι και ἀπολογία δέν θά ἔχουμε.

Προειδοποιήσις (στ. 2)

Ὅπως, λοιπόν, ό λόγος του Θεοῦ μᾶς προειδοποιεῖ για τίς αἰώνιες συνέπειες τῶν πράξεών μας, σέ περίπτωση ἀμετανοσίας και σκληροκαρδίας, ἔτσι μᾶς προειδοποιεῖ και για τίς συνέπειες κάποτε τῶν πράξεών μας και σ' αὐτή τή ζωή.

Ἐπίομενος στίχος τῆς Β΄ πρὸς Κορινθίους εἶναι μία προειδοποίηση του Παύλου, πού εἶναι ἀποφασισμένος να μήν ἀνεχτή πλέον ἀπαράδεκτες καταστάσεις. «Προείρηκα και προλέγω, ὡς παρών τό δεύτερον, και ἀπὼν νῦν γράφω τοῖς

προμαρτηκόσι καί τοῖς λοιποῖς πᾶσιν, ὅτι ἐάν ἔλθω εἰς τό πάλιν οὐ φείσομαι» (στ. 2). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Προεῖπα, ὅταν ἤμουν παρών τῆ δεύτερη φορά, καί προλέγω τώρα, πού εἶμαι ἀπών, γράφοντας σ' ἐκείνους, πού ἀμάρτησαν προηγουμένως (πρό τοῦ δευτέρου ταξιδιοῦ), καί σ' ὅλους τούς ἄλλους (πού ἀμάρτησαν κατόπιν), ὅτι, ὅταν ἔλθω πάλι, δέν θά σᾶς λυπηθῶ*».

● Ἀπειλεῖ ὁ Παῦλος; Ὁ πατέρας κάποτε προειδοποιεῖ τό ἄτακτο παιδί, ὅτι ἐπί τέλους «*θά τίς φάν*». Δέν πραγματοποιεῖ τίς περισσότερες φορές τήν ἀπειλή του. Καί διότι ἡ ἀπειλή λειτουργεῖ παιδαγωγικά καί θεραπευτικά.

Τό ἴδιο δέν κάνει καί ὁ Θεός; Αὐτό κάνει καί ὁ Παῦλος. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Καί ὁ Θεός συνεχῶς μέν ἀπειλεῖ καί πολλάκις παραγγέλλει, οὐ πολλάκις δέ κολάζει. Τοῦτο δὴ καί αὐτός ποιεῖ*» (Ε.Π.Ε. 20,102). Μετάφρασις: Καί ὁ Θεός συνεχῶς μέν ἀπειλεῖ καί πολλές φορές παραγγέλλει, ἀλλά δέν τιμωρεῖ πολλές φορές. Αὐτό κάνει καί ὁ Παῦλος.

● Ἀπειλεῖ ὁ Παῦλος; Ἡ ἀγάπη δέν ἀπειλεῖ, ἀλλά κάποτε προκαλεῖ πόνο, προκειμένου νά φέρη τή χαρά. Λέει ὁ Χρυσόστομος: «*Οὐκ εἶπε, τιμωρήσομαι καί κολάσω καί ἀπαιτήσω δίκην, ἀλλά πάλιν πατρικοῖς ρήμασι καί αὐτήν τήν τιμωρίαν αὐτοῖς τίθησι, δεικνύς αὐτοῦ τά σπλάγχνα καί τήν συναλγοῦσαν αὐτοῖς διάνοιαν, διότι αἱ εἰδόμενος ἀνεβάλλετο*» (Ε.Π.Ε. 20,106). Μετάφρασις: Δέν εἶπε, θά σᾶς τιμωρήσω καί θά σᾶς κολάσω καί θά στήσω δικαστήριο, ἀλλά μέ πατρικούς πάλι λόγους ἀναφέρει καί τήν τιμωρία ἀκόμα. Δείχνει τή σπλαχνικότητα καί τή συμπόνια του. Ἀνέβαλε τίς τιμωρίες, διότι συνεχεῶς τούς λυπόταν.

● Ἀπειλεῖ ὁ Παῦλος; Ἡ ἀγάπη του χρησιμοποιεῖ κι αὐτό τό μέσο. Ἄν ἐκμεταλλεῖται τήν ἀνοχή του καί ἐξακολουθήσουν ν' ἀτακτοῦν, τελικά θά τούς ἐκμεταλλεῖ ὁ Διάβολος. Φαίνεται δέ, ὅτι εἶχε ἀρχίσει νά ψιθυρίζεται:

—Ἔτσι εἶναι ὁ Παῦλος! Ὑψώνει λίγο τόν τόνο. Φωνάζει. Ἀλλά σέ λίγο θά τοῦ περάσῃ!

Ἔε, ὄχι! Αὐτή τή φορά δέν μπορῶ ν' ἀναβάλω τήν ἐπέμβασι, ἄν διαπιστωθῇ, ὅτι τό ἀπόστημα θέλει νυστέρι. «*Οὐκέτι ἀναβαλοῦμαι εἰ ἀδιόρθωτους εὔρομι, ὃ μὴ γένοιτο, ἀλλά ἐπάξω πάντως καί στήσω ὅπερ εἶρηκα*» (Ε.Π.Ε. 20,106). Μετάφρασις: Δέν θ' ἀναβάλω πλέον τήν τιμωρία, ἄν σᾶς βρῶ ἀδιόρθωτους· κάτι, πού μακάρι νά μὴ γίνῃ. Ὅπωςδήποτε ὅμως θά τηρήσω καί θά πραγματοποιήσω ὃ, τι εἶπα.

- Καί ἡ μακροθυμία εἶναι ἀγάπη.
- Καί ἡ ἀνοχή εἶναι ἀγάπη.
- Καί ἡ λῆψις προληπτικῶν μέτρων εἶναι ἀγάπη.
- Καί ἡ θεραπευτική ἀγωγή, ἔστω καί ὀδυνηρή, εἶναι κι αὐτή ἀγάπη.

Δυνατός στήν ἀγάπη (στ. 3)

Εὔκολο τό νά τιμωρῆ κανεῖς, ἀφοῦ ἔχει τήν εἰδική ἐξουσία καί τή δύναμι. Τό δύσκολο εἶναι νά μακροθυμῆ καί ν' ἀνέχεται, μέχρι νά διορθωθοῦν οἱ ἄξιοι τιμωρίας. Τό ἀκόμα πῶς δύσκολο, νά μεταπέσει τούς ἐνόχους, ὥστε νά πάψουν νά δίνουν ἀφορμή ἐπιπλήξεως καί τιμωρίας.

Καί τά τρία χρησιμοποιεῖ ὁ Παῦλος στήν ποιμαντική του μέριμνα γιά τίς ψυχές. Εἶχε δημιουργηθῇ ἡ ἐντύπωσις, ὅτι συμβουλεύει καί νουθετεῖ, ἀλλά δέν τιμωρεῖ. Καί μάλιστα τήν ἐντύπωσι αὐτή τήν εἶχαν παραλλάξει οἱ ψευδαδέλφοι ὡς ἐξῆς:

—Τί φοβᾶσθε; Τόν Παῦλο; Καμμία ἐξουσία δέν ἔχει. Οὔτε δύναμι καί πυγμή διαθέτει. Ὅλο λόγια εἶναι.

Δέν τόν ἐνδιέφερε τόσο τόν Παῦλο ἡ γνώμη τῶν ψευδαδέλφων, ὅσο τόν ἐνδιέφερε ὁ κίνδυνος τῆς ἠθικῆς ἐκτροπῆς καί τῆς πνευματικῆς χαλάρωσις.

● Ἡ ἴδια ἀγάπη ξέρει καί ν' ἀλείφῃ μαλακά τήν πληγή, ἀλλά ξέρει καί μέ καυτό σίδηρο νά καίη τήν πληγή, γιά νά μὴ γίνῃ γάγγραινα.

● Ἡ ἴδια ἀγάπη κάνει τή μητέρα νά σφίγγῃ τό παιδί τῆς στήν ἀγκαλιά τῆς. Ἡ ἴδια ἀγάπη τήν κάνει καί νά τό μαλώνῃ, καί νά τοῦ φωνάζῃ, ἀλλά καί νά τό ἀρπάζῃ βίαια ἀπ' τή φωτιά, πού κινδυνεύει νά καίῃ.

Κάπου, λοιπόν, εἶχαν παρεξηγήσει τήν ἀγάπη τοῦ Παύλου. Νόμιζαν, ὅτι θάναί πάντα ἀνεκτικός. Καί ἦταν. Ὑπερβολικά διαλλακτικός, ὑπερβολικά ὑποχωρητικός.

Ἄλλ' ὅταν τῆς ἀγάπης γίνεται παρερμηνεία καί πρό παντός ἐκμετάλλευσις, πρέπει νά δεῖξη καί τ' ἄλλο πρόσωπό τῆς. Κι αὐτό εἶναι ἡ ἐξουσία τῆς, κάποτε ἡ τιμωρητική. Ἄλλωστε ὁ Χριστός, ἡ Σαρκομένη Ἀγάπη, καί στούς δύο θρόνους κάθεται. Καί στό Σταυρό τῆς θυσίας, καί στό θρόνο τῆς κρίσεως.

Ὁ Παῦλος δέν μπορούσε νά διαφέρῃ ἀπό τό Χριστό. Ἀντίγραφό Του ἦταν. Στόμα Χριστοῦ τό στόμα του. Ὁ Χριστός μιλοῦσε διά τοῦ Παύλου. Λέει, λοιπόν: «*Ἐπεὶ δοκιμὴν ζητεῖτε τοῦ ἐν ἐμοὶ λαλοῦντος Χριστοῦ, ὅς εἰς ὑμᾶς οὐκ ἀσθενεῖ,*

ἀλλά δυνατεῖ ἐν ὑμῖν» (στ. 3). Ἐπίδοσις στὴν ἀπλοελληνική: «Ζητᾶτε ἀπόδειξι τοῦ ὅτι ὁ Χριστός ὁμιλεῖ διὰ μέσου ἐμοῦ. Αὐτὸς ἀπέναντί σας δὲν εἶναι ἀδύνατος, ἀλλὰ Δυνατός».

• Ἡ λέξις «δοκιμή» στὸ κεφάλαιο αὐτὸ σημαίνει τρία πράγματα: Καὶ τὴν ἐξέτασι, καὶ τὴν δύναμι καὶ τὴν ἀξίωσύνη. Ἐδῶ σημαίνει τὴν ἐξέτασι. Σὰν νὰ τοὺς λέη:

–Θέλετε ἀπόδειξι, ὅτι ὁ Χριστός μιλάει μέ τὸ στόμα μου; Τον ζῆτε. Δέν εἶναι ἀσθενικός, ἀλλὰ Δυνατός. Ἔτσι πρέπει νάμαι κι ἐγώ. Ἀπόδειξι, ὅτι φάνηκε καὶ σέ σᾶς Δυνατός, εἶναι, ὅτι ἔσπασε τὸ βράχο τῆς εἰδωλολατρίας, ὅτι σᾶς μεταμόρφωσε, ὅτι ἔκανε τόσα σημεῖα, ὅτι ἀλλάζει ὅλο τὸν κόσμο.

• Ὁ Παῦλος δέν θά ἤθελε νὰ δεῖξη τὴν ἀπο-

στολική του δύναμι καὶ ἐξουσία. Προτιμοῦσε νὰ τὸν βλέπουν σάν διδάσκαλο. Ἄλλὰ τὸν προκαλοῦσαν. Εἶναι ἀνάγκη, γιὰ τὴ δική τους ὠφέλεια, νὰ δεῖξη καὶ τὴν ἄλλη πλευρά, καὶ τὴν ἄλλη πείρα, πού διαθέτει, καὶ τὸ ἄλλο χάρισμα του. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐγὼ οὐ βούλομαι δοῦναι πείραν ὑμῖν τοιαύτην. Εἰ δέ αὐτοὶ παρέχοιτε τὴν αἰτίαν, καὶ βουληθεῖτέ με ἐκκαλέσασθαι, εἰσεσθε διὰ τῶν ἔργων αὐτῶν» (Ε.Π.Ε. 20,108). Μετάφρασις: Ἐγὼ δέν θέλω νὰ δεῖξω τὴν ἐξουσιαστική δύναμι. Ἄν ὅμως σεις μοῦ δίνετε ἀφορμή καὶ μέ προκαλέσετε, θά τὴν γνωρίσετε στὴν πράξι.

Ἄλλοίμονο, ἂν ὁ ἦλιος ἔκρυβε ἀπὸ ταπεινώσι τὶς ἀκτῖνες του καὶ ἐπέτρεπε νὰ κομπάζουν τὰ καπνιστὰ δαδιά, ὅτι αὐτὰ ἔχουν τὴ φωτιστική δύναμι! Μέσα στὸ σκοτάδι καὶ τὸν καπνὸ θάβρισκαν τὴν εὐκαιρία νὰ ὀργιάζουν οἱ φαῦλοι.

Δέν κρύβει ἡ ἐκκλησία τὴ δύναμι τῆς Φωτιστική, ἐκθαμβωτική, κάποτε καὶ καυστική. Ὅχι γιὰ νὰ τιμωρήσῃ ἁμαρτωλοῦς, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν ἀποθρασύνωνται οἱ φαῦλοι.

• Δέν ἤθελε ὁ Παῦλος νὰ παραστήσῃ τὸ δυνατό. Ἡ δύναμις του ἦταν ἀθόρυβη, ἀλλ' ἀποτελεσματική. Ὅπως ἀθόρυβη, ἀλλὰ καταλυτική εἶναι ἡ δύναμις τοῦ σπόρου, πού σπάει τὸ φλοιὸ τῆς γῆς, ἀκόμα καὶ τὰ βράκια, καὶ ξεπροβάλλει δυναμικά. Ὁ Παῦλος ἦταν ἡ δύναμις τῆς ἀδυναμίας, ἀφοῦ καὶ ὁ Χριστός τοῦ τό εἶχε πεῖ: «Ἡ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» (Β' Κορ. ιβ' 9).

Δ.Γ.Α.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2017

“ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ”

Κυκλοφορεῖ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Συλλόγου μας γιὰ τὸ ἔτος 2017.

Ἀφιερωμένο στὴ
Βασιλεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τὸ Ἡμερολόγιο τιμᾶται 1 εὐρώ.
Γιὰ περισσότερα (πάνω ἀπὸ 20) γίνεται ἀνάλογη ἔκπτωσης.
Τηλέφ.: 2103212713 - 2109765440.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας. 25 Μαρτίου 124, Περιστέρι

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: **δολ. 25.**

Καναδᾶ καὶ Αὐστραλίας: **δολᾶρια 30.**

Ἐπιταγές καὶ ἐπιστολές:

Περιοδικὸ «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἡ ὥρα μας

Ἦλθε ἡ ὥρα! Στὴ ζωὴ τοῦ Κυρίου ἡ σημαντικώτερη ὥρα εἶναι ἐκεῖνη τοῦ Σταυρικοῦ Του πάθους (Ἰωάν. β' 4. ιγ' 1). Στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἡ σημαντικώτερη ὥρα εἶναι ἐκεῖνη τοῦ θανάτου, πού γιὰ τὸ σῶμα εἶναι ὥρα ὑπνώσεως (κοιμήσεως), γιὰ τὴν ψυχὴ ἡ ὥρα συναντήσεώς μέ τόν Κύριο.

- Τελειώνει ἡ παροῦσα ζωὴ, ἀλλὰ τελειώνουν καί οἱ εὐκαιρίες γιὰ μετάνοια καί ἀλλαγὴ.

- Μετὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν ὥρα ἀρχίζει ἡ ἀτελεύτητη αἰωνιότητα. Τελειώνει τὸ χρονόμετρο, ἀρχίζει τὸ ἄπειρο.

- Εἶναι ἡ ὥρα τῆς ἀμοιβῆς. Ὁ Θεός, στὸν καθένα μας, «ἀποδώσει κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ» (Ρωμ. β' 6).

- Εἶναι ἡ ὥρα τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου. Θὰ ἔλθῃ βεβαίως καί ἡ ἔνδοξη ἡμέρα καί ὥρα τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου (Ἀποκ. ιδ' 7). Θὰ εἶναι ἡ παγκόσμια ἡμέρα καί ὥρα. Ἀλλὰ γιὰ τὸν καθένα μας ξεχωριστὰ ἡ ὥρα τῆς παρουσίας του ἐνώπιον τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ ὥρα τοῦ θανάτου.

Εἶτε, λοιπόν, διότι ὁ Κύριος ἔρχεται γιὰ τὴ δευτέρα Του παρουσία καί τὴν κρίσι ὅλων τῶν ἀνθρώπων, εἶτε διότι ἐμεῖς πορευόμεθα πρὸς τόν Κύριο καί ἔρχεται ἡ ὥρα τῆς κατὰ πρόσωπον συναντήσεως, πρέπει πάντοτε νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι. Πάντοτε ἔτοιμοι, διότι δέν γνωρίζουμε τὴν ὥρα τοῦ θανάτου μας.

Στὸ ρολοὶ τῆς δικῆς μας ζωῆς ἔχει βάλει ὁ Θεός ἀλλεπάλληλα ξυπνητήρια. Αὐτὸ σημαίνει τὸ «Γρηγορεῖτε», πού παραγγέλλει ὁ Κύριος: «Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε ποῖα ὥρα ὁ Κύριος ὑμῶν ἔρχεται» (Ματθ. κδ' 42). Στὸ ρολοὶ τὸ δικό Του ὁ Θεός ἔχει μία ὥρα σημαδεύει γιὰ τὸν καθένα μας.

Οἱ ἀξίες καί τὰ μετάλλια

Ἦψώθηκε καί ἡ ἑλληνικὴ σημαία στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες, πού διεξήχθησαν τέλη Αὐγούστου στὸ Ρίο τῆς Βραζιλίας. Συνολικά ἡ Ἑλλάδα κέρδισε **ἕξι μετάλλια**, τρία χρυσά, ἓνα ἀσημένιο καί δύο χάλκινα.

- Βεβαίως ἄλλα κράτη, ὅπως οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἡ Μεγ. Βρετανία, ἡ Κίνα, ἡ Ρωσία, ἡ Γερμανία πῆραν πολλές δεκάδες μετάλλια. Ἄλλ' ἄς μὴ ξεχνᾶμε, ὅτι πρόκειται γιὰ μεγάλες χώρες, πού προσφέρουν καί τὰ οικονομικά μέσα καί τίς συνθήκες, γιὰ νὰ προοδεύσῃ ὁ ἀθλητισμός καί ὁ πρωταθλητισμός.

Στὴν Ἑλλάδα μέ ἐλάχιστα μέσα προσπαθοῦν μερικοὶ φιλότιμοι νέοι νὰ ἀναδειχθοῦν ὡς ἀθλητές. Ἀλλὰ καί στατιστικά δέν ἦταν ἀσχημὴ ἡ θέσις, πού κατέλαβε τελικά ἡ Ἑλλάδα στοὺς Ὀλυμπιακοὺς. Κατετάγῃ 26ῃ ἀνάμεσα σέ 206 χώρες, πού μετεῖχαν τῶν ἀγῶνων.

- Ἐκεῖνα, πού μετρᾶνε στοὺς ἀθλητικούς ἀγῶνες, καί μάλιστα στοὺς ὀλυμπιακοὺς, εἶναι τὸ **ἦθος**, ἡ πνευματικὴ ἀξία καί ἡ τιμιότητα. Πόσες φορές δέν εἶδαμε νὰ ἀποκαθλώνωνται ἀπὸ τὰ ὕψη τους πρωταθλητές καί ὀλυμπιονίκες, διότι βρέθηκαν π.χ. ντοπαρισμένοι;

Γι' αὐτὸ ἔχουν σημαντικὴ ἀξία τὰ λόγια περὶ «ἀξίας» τοῦ χρυσοῦ ὀλυμπιονίκου μας στὸ ἀγώνισμα τῶν κρίκων **Λευτέρη Πετροῦνια**:

«Στὴ ζωὴ πρωταρχικὸ ρόλο παίζουν οἱ ἀξίες. Αὐτές βρίσκονται πάνω ἀπὸ ὅλα τὰ μετάλλια. Ὅσα μετάλλια καί ἐάν κατακτήσεις, ἐάν δέν ὑπάρχει ἦθος, δέν ἀξίζουν τίποτα. Γι' αὐτὸ πού θά εἶμαι περισσότερο ἀπὸ ὅλα υπερέφανος, εἶναι οἱ ἀρχές πού πῆρα ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Οἱ ἀρχές πού δίνει μία ἑλληνικὴ οἰκογένεια».

• Σέ εποχή τῆς ἡσσοнос προσπαθεί-
ας, σέ εποχή χαλαρώσεως καί χαμεννί-
ας, σέ εποχή πού ἡ ἄσκησις περιφρο-
νεῖται καί ἡ ἀριστεία ἐμπαίζεται, σέ
μιά τέτοια εποχή οἱ ὀλυμπιονίκες, ἀλλά
καί ὄλοι ὅσοι σκληρά καί φιλότιμα ἀ-
γωνίστηκαν στά ποικίλα ἀγωνίσματα,
φανερώνουν μιά ζωντανή πορεία, πού
προέκυψε μέσα ἀπό θέλησι, στερήσεις,
ἀτέλειωτη προσπάθησι καί συγκροτημέ-
νους χαρακτήρες.

• Καί ἀποτελοῦν οἱ ὀλυμπιονίκες πρό-
τυπο γιά τούς ἄλλους, τούς **πνευματι-
κούς ἀγωνες**, πού ἀσκοῦν τήν ψυχή, καί
πού οἱ παλαιστές καί οἱ ἀγωνιστές κα-
τακτοῦν τό στέφανο τῆς αἰώνιας ζωῆς
καί δόξας. «Γύμναζε σεαυτόν πρὸς εὐσέ-
βειαν. Ἡ γάρ σωματική γυμνασία πρὸς
ὀλίγον ὠφέλιμος, ἡ δέ εὐσέβεια πρὸς
πάντα ὠφέλιμος ἐστίν, ἐπαγγελίαν ἔχου-
σα ζωῆς τῆς νῦν καί τῆς μελλούσης» (Α' *Τιμ.* δ' 7-8).

• Ὁ ἅγιος, πού ἀγωνίστηκε στό στίβο
τῆς ἀρετῆς, στεφανώνεται ἀπό τόν Βασι-
λέα τοῦ οὐρανοῦ ἐνώπιον ἀγγέλων καί
ἀνθρώπων.

Παραλληλίζοντας ὁ ἱερός Χρυσόστομος
τούς νικητές τῶν ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων μέ
τούς ἀγωνιστές τῆς πίστεως, λέει: *Ἄν ἕνας
ἀθλητής νικήσῃ καί ἀναδειχθῇ Ὀλυ-
μπιονίκης, ἡ ἀνακήρυξις του γίνεται ὄχι
ἀπό ἕνα κήρυκα τῆς γῆς, ἀλλά ἀπό ψηλά,
ἀπό τόν ἴδιον τό βασιλιά. Κι αὐτό κάνει λα-
μπρότερο τό στεφάνωμα καί τό θαυμα-
σμό ἀπό τούς θεατές. Φανταστῆτε πῶς τι-
μᾶται ἕνας ἅγιος, πού ὄχι βασιλιάς ἄν-
θρωπος, ἀλλ' ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ Βασιλιάς
τοῦ οὐρανοῦ, τόν ἀνακηρύττει μέ λαμπρή
φωνή, μέσα στό παγκόσμιο θέατρο, ἀνά-
μεσα στό πλῆθος τῶν ἀγγέλων καί τῶν
ἀρχαγγέλων! (Ε.Π.Ε. 19,104).*

Τό μάθημα γιά Ὁρθόδοξα παιδιά!

Γταῦρος Γιαγκάζογλου ὀνομάζεται ὁ
θεολόγος, πού ὄχι ἀπλῶς στηρίζει τόν
ὑπουργό Παιδείας κ. Φίλη στήν ἀλ-
λοίωσι τοῦ μαθήματος τῶν Ὁρθοσκυτικῶν,
ἀλλ' εἶναι ὁ θεωρητικός τῆς πανθρησκυ-
-

ποιήσεως τοῦ ὀρθοδόξου μέχρι σήμερα
μαθήματος τῶν Ὁρθοσκυτικῶν.

Δέν κρύβει τίς θέσεις του. Τίς ὑποστή-
ριξε μάλιστα καί σέ συνέντευξί του στίς 2
Σεπτεμβρίου. Γι' αὐτό καί πιθανόν ἀναγ-
κάστηκε νά παραιτηθῇ ἀπό διευθυντῆς
τοῦ περιοδικοῦ «Θεολογία» τῆς Ἐκκλη-
σίας τῆς Ἑλλάδος. Δηλαδή μέχρι πρό
τινος ἦταν σύμβουλος καί τοῦ ἀθέου κ. Φί-
λη καί τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἰερωνύμου!

• **Ἡ Πανελλήνιος Ἐνώσις Θεολόγων**,
πού μάχεται θαρραλέα γιά τή διατήρησι
τοῦ χαρακτῆρος τοῦ μαθήματος τῶν Ὁρθ-
σκυτικῶν, προέβη σέ ἀνασκευή τῶν θέ-
σεων τοῦ κ. Γιαγκάζογλου. Μεταξύ τῶν
ἄλλων ἐπισημαίνει:

«Ὅσοι ἐπιβάλλουν τή μετατροπή τοῦ
μαθήματος τῶν Ὁρθοσκυτικῶν ἀπό Ὁρ-
θόδοξο σέ πολυθρησκυακό ἢ θρησκυο-
λογικό ἢ πανθρησκυακό, διαπράττουν
δύο ἀδικήματα:

α) *Τό ἀδίκημα τοῦ προσηλυτισμοῦ
στήν ἀθεΐα, καί μάλιστα σέ βάρος ἀνηλί-
κων παιδιῶν, καί*

β) *Τό ἀδίκημα τῆς ἀνισονομίας, ἀφοῦ
τό πολυθρησκυακό, ἢ, ὅπως τό ὀνομάζει
ὁ κ. Φίλης, Ὁρθοσκυολογικό αὐτό Πρό-
γραμμα ἐπιβάλλεται ρατσιστικά, μόνον
στούς ὀρθοδόξους μαθητές. Οἱ Ἐβραῖοι, οἱ
Μουσουλμάνοι, οἱ Ρωμαιοκαθολικοί καί
οἱ Προτεστάντες Ἕλληνες μαθητές ἀπο-
λαμβάνουν τό δικαίωμα νά διδάσκονται
ἀποκλειστικά τή δική τους πίστη. Ἀντίθε-
τα, μέ τό πολυδιαφημισμένο ἀπό τό νεο-
μαρξιστικό κατεστημένο στήν Ἑλλάδα,
νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν γιά τό μάθημα
τῶν Ὁρθοσκυτικῶν, οἱ Ὁρθόδοξοι μαθη-
τές, ἀντίθετα μέ τό Σύνταγμα καί τόν ἐκ-
παιδευτικό Νόμο, δέν θά διδάσκονται
πλέον τή δική τους πίστη, ἀλλά θά ἀναγ-
κάζονται νά διδαχθοῦν ἕνα μείγμα ἀπό
ὄλες τίς θρησκυεῖες...*

Τά μέλη τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως
Θεολόγων καί τό Διοικητικό Συμβούλιο
αἰσθάνονται τό βάρος τῆς εὐθύνης αὐτοῦ
τοῦ προβλήματος, πού, ἀντί νά λύνεται,
διογκώνεται, καί θά ἀγωνιστοῦν, μέ κάθε
νόμιμο τρόπο, προκειμένου νά μὴν ἐφαρ-
μοστεῖ αὐτό τό δηλητηριασμένο πνευμα-

τικά νέο Πρόγραμμα Σπουδών του μαθήματος των Θρησκευτικών. Μέ εϋθύνη και αγάπη στα παιδιά θά υψώσουν τή φωνή τους και δέν θά επιτρέψουν τήν άποροθοδοξοποίησί τους, ή όποία, δυστυχώς, επιχειρείται, μέ άνίερα μέσα, από συγκεκριμένους “θεολόγους”...

Δυστυχώς, έως τώρα, δέν φαίνεται νά υπάρχει σθεναρή αντίσταση. Τά όσα επιβάλλονται, ιδίως στην Παιδεία, ανασύρουν εφιαλτικές μνήμες και μεταρρυθμίσεις, πού καταρρίφθηκαν στους κομμουνιστικούς “παραδείσιους”, ανάμεικτες μέ ένα τυφλό άντιχριστιανικό και άντικεκκλησιαστικό μίσος.

Μέ όλο τό σεβασμό και όλη τή δύναμη τής ψυχής μας καλοϋμε και παρακαλοϋμε τόν Όρθόδοξο Έλληνικό λαό νά αναλάβουμε όλοι μαζί τίς πνευματικές μας εϋθύνες και νά άντισταθοϋμε στην κυβερνητική φαλκίδευση των άνθρωπίνων - άτομικών δικαιωμάτων μας, άν θέλουμε τή διατήρηση και τή συνέχιση τής Όρθόδοξης παραδόσεως στην χώρα μας».

Έρημος ή Ελλάδα!

Μπορούμε νά πανηγυρίζουμε, όταν γύρω μας ένας κόσμος πεθαίνει; Μπορούμε νά πανηγυρίζουμε, όταν ή Ελλάδα πεθαίνει; Και δέν μιλάμε για σχήμα λόγου ή για ύπερβολή ή για παραβολική παράστασι. Μιλάμε για πραγματικότητα. Τεράστιος τίτλος τής «Καθημερινής» (18 Σεπτεμβρίου 2016) προειδοποιεί: «**Έρημος χώρα θά είναι τό 2050 ή Ελλάδα**». Και στόν υπότιτλο: «**Ό πληθυσμός της θά έχει μειωθεί μέχρι και 2,5 εκατομμύρια!**»

• Από τό 2011 οί θάνατοι είναι περισσότεροι από τίς γεννήσεις.

• Τό 2015 ό πληθυσμός τής Έλλάδος ήταν 10,8 εκατομμύρια, δηλαδή, μικρότερος κατά 300.000 από τό 2011.

• Τό 1951 είχαμε 155.422 γεννήσεις και μόνο 57.508 θανάτους. Σήμερα;...

• Η **γονιμότητα** στην Έλλάδα έχει φθίνουσα πορεία. Οί γυναίκες, πού γεννήθηκαν ανάμεσα στό 1950 και στό 1954 έφεραν στόν κόσμο 2 μόνο παιδιά. Αϋτές

πού γεννήθηκαν από 1960-1974 έφεραν 1,60 παιδιά, δηλαδή, περίπου ανά 15 γυναίκες 2 παιδιά! Τήν περίοδο 2010-2015 ή γονιμότητα στην Έλλάδα έπεσε στό 1,34, δηλαδή, περίπου ανά τρείς γυναίκες 4 παιδιά!

• Η γονιμότητα όλο και κατεβαίνει, διότι πολλά άνδρόγυνα αναβάλλουν τή γέννησι πρώτου παιδιού!

• Τό θέμα δέν είναι τόσο **πολιτικό**. Τι περιμένεις από μιá κυβέρνησι, πού περιφρονεί τούς πολυτέκνους και θέλει στή θέσι τής οικογένειας μέ πατέρα, μητέρα και παιδιά, νά βάλη ένα αισχρό, ανώμαλο ζευγάρι όμοφυλοφίλων;

Τό θέμα δέν είναι τόσο **οικονομικό**. Μέ άπίστευτη φτώχεια τή δεκαετία του 1950 ή Έλλάδα άνέβαζε τούς δείκτες πολυπαιδείας.

Τό θέμα δέν είναι τόσο **έθνικό**.

• Τό θέμα είναι κυρίως **έκκλησιαστικό**.

• Η Έκκλησία μέχρι πριν από 80 περίπου χρόνια είχε **ένιαία γραμμή στό θέμα τής τεκνογονίας**. Η άποφυγή τής τεκνογονίας καταδικαζόταν από όλους τούς πνευματικούς - έξομολόγους.

• Η Έκκλησία είχε πολλά **οικογενειακά είκονοστάσια**. Κάθε σπίτι είχε πολλές έμψυχες εικόνες. Τώρα έχει πολλές χάρτινες και ξύλινες έγχρωμες άψυχες εικόνες, αλλά δέν έχει παιδιά.

• Η Έκκλησία έχει **σιγήσει** στό θέμα τής τεκνογονίας. Βρήκε εύκολο τρόπο νά κάνη πανηγύρια και λιτανείες μέ ύποδοχές άντιγράφων εικόνων και ποικίλων λευφάνων, και δέν ενισχύει τούς πιστούς νά τηρήσουν τό **θέλημα του Θεού** στό **σωτηριώδες** ζήτημα τής τεκνογονίας.

• Η Έκκλησία, όπως πάμε, θά θάβη νεκρούς, αλλά δέν θά βαπτίζει παιδιά!

• Η Έκκλησία, άν αγαπά τήν Έλλάδα, όφείλει νά κηρύξη **μετάνοια** προς **μετάγγισι**. Νέο αίμα νά μεταγγισθῆ στό σωμα τής Έλλάδας, για νά ζήση.

• Η Έκκλησία, άν αγαπά τά παιδιά της, όφείλει νά τά στηρίξει **στην πίστι**. Διαφορετικά θά έχη πολύτεκνες οικογένειες λιγώτερες από όσους ναούς έχει! Ένω κάποτε οί **πολύτεκνες οικογένειες**

ἀποτελοῦσαν τὴν πλειονοψηφία στὴ χριστιανικὴ κοινότητα.

• Ἡ Ἐκκλησία, ἐμεῖς ὅλοι, ὀφείλομε νὰ πείσουμε τοὺς χριστιανούς, ὅτι σώζονται ὄχι μὲ **μαγικό τρόπο**, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπιτέλεσι τοῦ **καθήκοντος**.

Ἡ Ἑλλάδα χάνεται, καὶ μεῖς «γλεντᾶμε» μὲ **θρησκευτικά «ἐφέ»!**

Εὐ - αθανασία!

Κατ' εὐφημισμὸν! Ἡ λέξις εὐ-θανασία κακῶς χαρακτηρίζει τὸ βίαιο τέλος τοῦ σώματος. Στὴν ἀρχὴ τῆς εἶναι καλὴ λέξις, μιλάει γιὰ **καλὸ θάνατο**.

• Εὐθανασία εἶναι ἐκείνη, πού ὀδηγεῖ στὴν **εὐ - ἀθανασία**. Ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς εἶναι δεδομένη γιὰ ὅλους. Τὴ στιγμὴ τοῦ θανάτου ἡ ψυχὴ πορεύεται στὴν ἀθανασία, οἱ πιστοὶ στὴν ἀθανασία τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ, στό αἰώνιο βασίλειο τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ. Οἱ λοιποὶ, ὅσοι ἀρνήθηκαν τὴ δωρεὰ τοῦ Χριστοῦ, πορεύονται στὴν ἀθανασία τῆς ἀπωλείας (Ἰωάν. ε' 23).

• Εὐθανασία εἶναι ὁ **καλὸς θάνατος**. Ὁ εὐεργετικώτερος θάνατος εἶναι ὁ θάνατος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ πάνω στό **Σταυρό**. Ὅσοι πιστεύουν στό μυστήριον τοῦ Σταυροῦ, αὐτοὶ βλέπουν νὰ ἐπέρχεται ἡ στιγμὴ τοῦ σωματικοῦ θανάτου καὶ βροντοφωνοῦν: «Θανάτω θάνατον πατήσας» (Α' Κορ. ιε' 54).

• Εὐθανασία εἶναι ἡ **ἀφοβία τοῦ θανάτου**. Μιλώντας ὁ Χρυσόστομος γιὰ τὸν Παῦλο, λέει χαρακτηριστικά: «*Οὐ πέφρικε τὸν θάνατον*». Οἱ πιστοὶ βλέπουν τὸ θάνατο ὡς τὴν **πύλη** τῆς ζωῆς. Βλέπουν τὸ θάνατο ὡς **μετάβασι**. «*Μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν*» (Ἰωάν. ε' 24).

• Εὐθανασία εἶναι ὁ καλὸς θάνατος τῶν **μαρτύρων**, πού δέν ἀρνοῦνται τὸν Χριστό. Βλέπουν τὸ θάνατο καὶ λένε: «*Οὐκέτι, θάνατε, κυριεύεις· ὁ γὰρ τῶν ὄλων Δεσπότης τὸ κράτος σου κατέλυσε*».

• Δυστυχῶς τὸν ὄρο **«εὐθανασία»** χρησιμοποιοῦν καὶ ὅσοι προβαίνουν σὲ **βίαιο** τερματισμὸ τῆς ζωῆς. Μιλᾶνε γιὰ **«ὑποστηριζομένη εὐθανασία»** ὅταν οἱ γιατροί, μὲ τὴ βούλησι τοῦ ἀσθενοῦς, ἐγκαταλείπουν προσπάθειες θεραπέιας ἢ

παρατάσεως τῆς ζωῆς. Κανείς ὁμως δέν ἔχει δικαίωμα νὰ χρησιμοποιοῦσῃ τὴ βία, εἴτε σὲ ἄλλους (**ἔγκλημα**), εἴτε στὸν ἑαυτὸ του (**αὐτοκτονία**).

• Γιὰ τοὺς πιστοὺς πέρα ἀπὸ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν πίστι, ὑπάρχουν καὶ ἡ **ἐλπίδα** καὶ τὸ **θαῦμα**. Πόσοι ἄνθρωποι, καταδικασμένοι ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη, ἔγιναν καλά διὰ θαύματος; Ἀλλὰ καὶ ἂν ὁ Χριστὸς δέν παρατείνῃ τὴ ζωὴ τοῦ δοκιμαζομένου ἀγίου, ὁμως ὅπωςδήποτε τοῦ χαρίζει «τὸν στέφανον τῆς ζωῆς» (Ἰακ. α' 12).

• Τὴν ἴδια σχεδὸν ἡμέρα ἐφυγαν ἀπὸ τὴ ζωὴ δύο πρόσωπα.

Ὁ ἕνας πιστός, ἐνάρετος, σοφὸς ἐν Κυρίῳ, ὁ σπουδαῖος θεολόγος **Νικόλαος Βασιλειάδης**. Μᾶς χάρισε σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ βιβλίον **«Τὸ μυστήριον τοῦ θανάτου»**. Ἐφυγε μὲ τὸ βλέμμα στὸν οὐρανόν.

Ὁ ἄλλος δέν θέλησε νὰ πιστέψῃ στὴ ζωὴ μετὰ θάνατον. Θέλησε νὰ φύγῃ ὅπως ἔφυγε. Τὴν ἀναχώρησί του τὴν ὤθησε **«μὴ ὑποβοηθούμενη εὐθανασία»**.

• Τραγικὸς ὅποιος φεύγει χωρὶς Χριστό. Δέν θὰ τὸ σχολιάσουμε.

Ἀλλὰ καὶ δέν μποροῦμε, μὲ ἀφορμὴ τὸ τραγικὸ περιστατικόν, νὰ σπεύδουμε νὰ νομιμοποιήσουμε τὴν «εὐθανασία»! Ἄς σεβασθοῦμε τίς τελευταῖες στιγμὲς κάθε ἀνθρώπου. Τίς σέβονται τὰ περισσότερα κράτη. Ἐμεῖς θὰ πρωτοτυπήσουμε στὴν τραγικότητα;

Ὅσοι μποροῦν, στέλνουν τὰ 10 εὐρὼ ἐτησίως

Θὰ διευκολυνθῇ ἡ ἐκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τὴ συνδρομὴ (10 εὐρὼ) καὶ γιὰ τὸ ἔτος **2016**.

• Στὸ λογαριασμὸ:

0026.0236.39.0100353548 EURO BANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στὸ λογαριασμὸ:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικὰ στὴ διεύθυνσι: **«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἐξωτερικοῦ τὸ ἔμβασμα στό ὄνομα **«Βαπτιστής»** (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**